

Имало едно време единъ дѣдо и една баба. Тѣ си имали едно внуче. То имъ било всичката радостъ на свѣта. Три години дѣдото и бабата спестявали парица по парица. Най-после събрали една шепа пари и купили на внучето си нова шапка. Колкото се радвали на внучето, толкова повече се радвали на шапката. Сложила я бабата на главата му и казала:

— Хайде, излѣзъ сега на улицата да те видятъ хората!

Излѣзло момчето на пѣтя и се развикало:

— Хора! Ей хора, бързайте!

Насъбрали се хората отъ всѣкъде, разтичали се.

— Какво има, момче? Пожаръ ли?

— Не е пожаръ. Не виждате ли, нова шапка ми купиха!

Разсърдили се хората.

— Я го вижъ ти! За какво се разкрещѣлъ. Дръжете, да го натупаме!

Хукнало момчето да бѣга. Едва имъ избѣгало. Вървѣло,

вървѣло, гледа на една нова кѣща подпрѣна една стълба и по стълбата се катери единъ човѣкъ.

— Ей, чичо! Чичо! — извикало момчето.

Слѣзълъ бързо бояджията и попиталъ уплашенъ:

— Какво има, момче? Стълбата ли се клати?

— Не, бе чичо! Не виждашъ ли? Нова шапка ми купиха.

Разгнѣвилъ се бояджията. Подгонилъ момчето. Едва избѣгало то отъ рѣцетѣ му. Вървѣло, вървѣло, видѣло една жена да простира на плета бѣло изправно платно.

— Ей, стрино, стрино! — извикало момчето.

— Какво има, синко, буря ли иде? — попитала жената, стреснала се и изпуснала чистото платно въ калята.

— Не, бе стрино! Не виждашъ ли, нова шапка ми купиха. Хубава ли е? — попитало момчето.

— Ще ти дамъ азъ тебъ ед-